

[Alfred Jensen.]

engang affundet sig med dens størrelse; det bør man altså også tage med i betragtning, når vi behandler de arbejdsløses forhold. Derfor forekommer det som sagt ikke os afskrækkende, at man kommer op på beløb af den nævnte størrelse. Det, man må se på, er jo selvfølgelig, hvor meget den enkelte får. Det er til syvende og sidst det, der er det afgørende, og dér kan enhver se, at en ugentlig understøttelse, som den er nu, på 81 kr. og 60 øre til ægtepar ikke giver mulighed for at klare dagen og vejen. De allerfleste skal jo, inden de får understøttelsen eller i hvert fald omgående, aflevere en uges kontingent, og i Dansk Arbejdsmands Forbund, hvor jeg er medlem, er det 8 kr. ugentlig. Tager man endvidere i betragtning, at adskillige af dem, som er ude i arbejdsløshed, må bo i lejligheder, der koster mere, end huslejhjælpen på de 96 kr. andrager, så forstår man, at der ikke bliver stort tilbage til at klare de udgifter, som man i en familie har til den daglige kost, til reparationer af beklædning, fodtøj o. s. v., til vask, renholdelse m. m. Derfor må man gøre sig klart, at det er nødvendigt, at ydelserne forhøjes.

Jeg håber ikke, at de undersøgelser, der skal foretages, og de forhandlinger, der skal foregå, kommer til at trække ud for længe. Jeg håber, at man hurtigt — omgående vil jeg hellere sige — kommer med det materiale og det forslag, som ministeren mener at kunne gå ind for, så at de arbejdsløse kan få en hjælp, en håndsrækning.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi gennem år har givet de arbejdsløse en engangshjælp. Undertiden er den ydet under navn af brændselshjælp, andre år er den blevet betegnet som en ekstrahjælp. I fjor blev der ydet en ekstrahjælp på 100 kr. til arbejdsløse, der havde en ledighed på 90 dage eller derover. Noget sådant er ikke foreslået af regeringen i år, og man må her tage i betragtning, at i tidligere folketingsår kom forslag herom jo enten i december eller i januar måned. Det siger os, at der ikke har været særlig opfindsomhed i regeringen, regeringspartierne eller i socialministeriet, al den stund man ikke har kunnet finde frem til noget til de arbejdsløse i år. Jeg vil ikke mene, at man skal blive stående ved en

sådan ekstrahjælp, men jeg vil mene, at man omgående som en nødforanstaltning skulle bevilge en sådan hjælp og så tage fat på de problemer, vi her har rejst.

Det er klart, at det lovforslag, vi her har fremsat, ønsker vi at opretholde. Vi betragter det som et realpolitisk forslag, på hvis grundlag der kan forhandles. Det er klart, at der kan være et og andet, der kan ændres, uden at det går ud over helheden, og det er vi naturligvis villige til at forhandle om. Jeg tager ministerens udtalelser som udtryk for, at man vil foretage en realitetsbehandling af de arbejdsløses dårlige vilkår for at nå frem til en forhøjelse af understøttelserne. Det takker vi for, og så regner vi med, at vi senere — men ret hurtigt — kommer tilbage til spørgsmålet her i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Peter Ravn: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Vi går nu tilbage til dagsordenens punkter 1 og 2.

Man gik altså til:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om regulering af bymæssige bebyggelser.

Valt blev: *Ove Hansen, Erhard Jakobsen, Kolbjørn, Evald Kristensen, Th. Mikkelsen, Peter Nielsen, P. A. Rasmussen, Kirsten Glorfelt-Tarp, Gøting, Paabøl, Jens Chr. Christensen, Axel Kristensen, Kryger, Peter Larsen, Gottschalck-Hansen, Fanger og Adolph Sørensen.*

Derpå fulgte:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udvandring.